Analize și opinii

Dan Diaconu: Japonia-SUA la al treilea val și „De ce China nu e Japonia?”

Acum 14 seconds 1 Vizualizari 8 Timp de citire

Prietenia dintre cele două țări începe pe 6 august 1945, atunci când SUA a trimis o misiune de prietenie la Hiroshima sub forma unei bombe atomice. Trei zile mai târziu, prietenosul popor american va trimite o a doua bombă atomică la Nagasaki. Și așa s-a tranșat „marea prietenie”, SUA ocupând de facto Japonia. Unchiul Sam știa că vine peste o civilizație multimilenară, astfel încât avea temele făcute pentru a gestiona „pacea și prietenia între popoare”: direct și frust, pe sloganul noi avem „big bomba”, voi aveți brațele, astfel încât n-aveți voie să vă mai atingeți de pistol, ci doar de sapă.
Așa începe primul val al „cooperării” japonezo-americane. O țară în ruine, devastată de un război dur, frustrată și aparent fără perspective. Doar că japonezii sunt japonezi: trebuie să le arăți direcția și ei merg teleghidați într-acolo, fără să l pese de piedici. După Război au înțeles că nu mai au decât un singur front și acela este tot unul controlat strict de ocupant, anume cel economic. Doar că n-ai ce să alegi când țara ți-e în ruină și trebuie să le asiguri cele zilnice unor oameni care, la urma urmei, nu aveau nicio vină în afara celei de a-și fi exercitat într-un mod admirabil codul onoarei.

Și-așa începe aventura dolarului în Japonia. Japonezul muncind să producă ceva, pentru ca americanul să-i cumpere acel ceva cu dolari, care dolari mergeau în reconstruirea țării. Este primul flux financiar dintre cele două țări. Bazându-se pe forța de muncă educată și avidă de performanțe, pe incredibila sa vitalitate, dar și pe

spălarea generalizată a creierului practicată în timpul Restaurației Meiji, Japonia reușește să crească într-un ritm fabulos, astfel încât în anii 70 începe ajunge printre printre primele economii ale lumii. Dacă vreți,

SUA și în celelalte economii aliate SUA.

Și așa vine anul de grație 1985 când, în Hotelul Plaza din New York, ministrul de finanțe al Japoniei, alături de cel al Germaniei Federale, au fost înghesuiți de omologii lor din SUA, Marea Britanie și Franța. Aparent s-a discutat despre cum să se slăbească dolarul în vederea scăderii deficitului în creștere al SUA, însă de facto a fost vorba despre impunerea opiniei ocupantului. Japonia și Germania Federală erau obligate să-și întărească monedele și să impulsioneze consumul intern, astfel încât produsele învingătorilor din Război să poată fi vândute acolo. Cu alte cuvinte, totul a fost gândit pentru a sabota mașina de export a celor două țări. Doar că Germania Federală avea un rol aparte. Nu puteai să intri cu bocancii în ea atâta timp cât în Europa era în desfășurarea Războiul Rece. Însă, în cazul Japoniei, situația fiind sub control, s-a pus șișul la gât. Japonezii au semnat gândindu-se că o vor scoate cumva la cap. Însă acela a fost începutul sfârșitului, cunoscut sub numele generic de „deceniul pierdut”.

Dolarii tot soseau în Japonia întrucât se exporta la greu în SUA, iar yenul nu avea cum să crească prin mecanismele pieței, astfel încât americanii le-au dat japonezilor „formula secretă”: ei să continue să exporte, dar pentru ca yenul să nu ia proporții trebuiau să învețe rețeta subdezvoltării de la Arabia Saudită. Și uite-așa petrodolarul a devenit un model pentru ceea ce am putea numi japono-dolarul: japonezii exportă, dar dolarii încasați nu-i bagă în economia lor, ci cumpără datorie a statului american. În acest fel, yenul e împiedicat să se deprecieze și Japonia își respectă angajamentul. Interesant, nu-i așa?

Suntem la 40 de ani după acel acord. Ce s-a întâmplat între timp? Japonia a devenit cel mai mare creditor al SUA. Însă nu e doar atât. Țara este mega-îndatorată, având o datorie de 235% din PIB! În plus, adoptarea „valorilor americane” a produs pe bandă cetățeni degenerați care „sunt în relație” cu perechi virtuale, ignorând socializarea normală. Viața japonezului se desfășoară între munca brutală, până la epuizare, deplin asumată și considerată ca o împlinire(chestiune care vine din modificarea șinotoismului efectuată în timpul Restaurației Meiji pentru a „capta esențialul” din protestantism) și „retragerea în cochilie” de după muncă. În acea „retragere” putem înțelege cum valorile americane implantate într-un mental având cu totul alte idealuri istorice, produc o degenerare absolut de neimaginat. Așa se face că japonezul de după muncă ori e un izolat care stă până târziu în noapte să-și seducă perechea virtuală, ori aparent trece în tabăra opusă, dominat fiind de un exhibiționism cum numai în Japonia poți vedea(și care, în esență, este tot o retragere, dar la vedere). Asta a condus la deja a doua generație ratată, care nu mai e capabilă să se reproducă, generând o răzbunare a demografiei. Cu o rată a fertilității de 1,26, Japonia e un dezastru demografic. Vârsta medie în Japonia se apropie de 50 de ani, cu 20 de ani peste media mondială. Populația îmbătrânită, dublată de longevitatea legendară a japonezilor, produce un dezechilibru puternic serviciilor sociale ale țării. Și, pentru ca totul să se închidă, mai avem de-a face cu ceva: o trezire a spiritului japonez care începe să înțeleagă că se află sub ocupație și reacționează, atât cât poate. Din exterior asta se vede sub forma instabilității politice accentuate. Ca și la noi și la ei „sistemul” aduce tot felul de păpuși, dar ceea ce se vede este că „sistemul” lor dă semne de oboseală. Faptul că au apelat inclusiv la asasinatul politic e un semn de epuizare.

Iată-ne ajunși în prezent, la 40 de ani după Acordul Plaza. Japonia și-a făcut datoria, respectându-și întocmai semnătura pusă pe acel acord. Doar că totul ajunge la un final, astfel încât s-a cam blocat totul. Înacest caz,

și facă datoria chiar și după moarte. Japonia, pur și simplu, nu mai poate cumpăra datorie americană pentru că a ajuns la epuizare, e moartă. E normal să fie așa, în condițiile în care nu doar problemele anterior expuse joacă împotriva suveicii de până acum, ci și cifrele brute.

Dacă ne raportăm la puterea de cumpărare, cea mai mare economie a lumii e China, depășind SUA cu aproape 35%. Sub SUA avem India cu un PIB mai mic cu 40% față de SUA. Iar apoi urmează, Rusia și, în fine, Japonia. Doar că PIB-ul Japoniei raportat la cel american este infim, cu 80% mai mic decât cel american. Înțelegeți în ce hal a fost adusă Japonia de politica de ocupație? Și, mai mult, înțelegeți cât de penibil e ca cel mai mare creditor extern al tău să fie o țară care are o economie de cinci ori mai mică decât a ta?

Așa se face că, la ultimele emisiuni, japonezii, pur și simplu, au întors spatele, fără a mai asculta comenzile venite dinspre SUA. Nu mai merge! Iar Trump disperă. De ce? Pentru că aritmetica e simplă: când Japonia nu doar că nu mai cumpără, dar începe și să vândă din datoria ta, emisiunile noi de datorie nu mai au căutare, astfel încât, fără cumpărători, sar randamentele. Și cu randamentele datoriei în creștere, sar și dobânzile interne, iar asta duce la o perturbare majoră.

Culmea, SUA nu prea mai poate spune nimic întrucât un accident în raport cu Japonia i-ar fi fatal. Este nevoită să înțeleagă că acum „țara soarelui răsare” este într-o situație disperată, astfel încât, treptat, își va vinde din datoria pe care o deține pentru a-și finanța haosul de acasă. Și uite-așa se încheie încă 40 de ani de ocupație și falsificare a economiei. Iar Japonia nu mai răspunde la comenzi din multiple cauze, cea mai evidentă fiind epuizarea sa. Hazliu e că acum SUA caută salvarea la alți păduchi, anume Germania care, în termeni reali, e mai păduchioasă decât Japonia.

Acum să ne uităm spre China. După ce Trump și-a început mandatul precum un cocoșel în călduri, ignorarea sa de către Xi Jinping este de-a dreptul dureroasă. Dacă a ajuns să scrie pe rețelele de socializare „că-i e greu cu chinezul”, înțelegeți cât de disperată e situația.

China de azi – așa cum deja am subliniat – a avut fix aceeași evoluție ca și Japonia. Însă e o mică diferență: China nu e Japonia. Spre deosebire de Japonia, China face parte dintre învingătorii celui de-al Doilea Război Mondial. Și, tot spre deosebire de Japonia, China nu e sub ocupație. Astfel încât își poate permite luxul să facă fix ce vrea.

Dacă vreți, China de azi este în situația în care era Japonia în 1985. Singura diferență este că ministrul de finanțe chinez nu poate fi înghesuit într-un hotel american unde să i se pună o hârtie în față pentru a fi semnată. Nu se poate asta! Chinezilor – spus plastic – li se rupe de deficitul american și, din ce în ce mai mult, caută alternative la SUA. Știu că mai devreme sau mai târziu SUA se va scufunda, astfel încât privesc indiferenți la zbaterile din ce în ce mai hazlii ale factorilor de putere americani.

Iată de ce China nu e Japonia și, în mod sigur, nu veți vedea China într-un deceniu pierdut. Desigur, asta nu înseamnă că nu poate avea parte de un scenariu mai radical, dar nu trebuie exclusă nici posibilitatea unei

Autor: Dan Diaconu

Sursa: https://trenduri.blogspot.com/

Despre autor

editor